

TA Magazine

Nieuwsblad voor de dames op de Terroristen Afdeling in Zwolle

april 2023

Waarom een TA Magazine?

Beste dames van de TA,

Dit is de eerste keer dat ik het TA magazine in een grotere oplage heb laten drukken zodat jullie er allemaal een eigen exemplaar van kunnen krijgen. De bedoeling van het magazine is om jullie op de hoogte te houden van wat er allemaal in de buitenwereld gebeurt, en ook van wat er leeft in de andere groepen op de TA. Zeg maar om het isolement waarin jullie verkeren een beetje te doorbreken. Dat isolement is niet goed; het vermindert jullie mogelijkheden om je voor te bereiden op jullie terugkeer in de NL maatschappij, en het leidt tot frustratie en verbittering.

Mijn idee is dat het magazine in de toekomst jullie eigen krantje wordt, en dat jullie er ook zelf dingen in gaan schrijven. Op dit moment lijkt dat nog 'vloeken in de kerk' omdat uitwisseling van ideeën in strijd is met het hele idee van de TA. Maar ik geloof in de kracht van de Nederlandse rechtsstaat, en ons vermogen om onrechtvaardige situaties (zoals die waarin jullie verkeren) te corrigeren wanneer daarop maar voldoende aandacht gericht wordt. Ik hoop dat dit blaadje zijn bijdrage daaraan zal gaan leveren.

In het hoofdartikel van deze aflevering bekijken we de geschiedenis van de TA's in Nederland; de reden waarom ze oorspronkelijk werden opgezet, de kritiek op het systeem die in de loop der jaren steeds sterker is geworden, en de situatie op dit moment. Vooral de afgelopen maanden is er weer stevige kritiek geleverd op het hele systeem van de TA's; niet alleen vanuit de buitenwereld maar ook door instanties van het Ministerie van Justitie en Veiligheid. Op dit moment zijn veel ambtenaren van het ministerie echter nog huiverig om met hun kritiek naar buiten te komen omdat ze weten dat 'de politiek' erop gebrand is jullie zo streng mogelijk te straffen. Wij hopen echter de druk om het systeem te veranderen steeds sterker wordt, en dat de noodzakelijke aanpassingen zo snel mogelijk worden doorgevoerd. Dat is in het belang van jullie, van jullie kinderen, maar vooral ook van de Nederlandse rechtsstaat.

De TA is geen prettige omgeving. Ik word zelf al depressief als ik er even op bezoek kom vanwege de grimmige sfeer en de strenge beveiliging. Zelfs voor de ontmoetingsruimte waar jullie je gasten mogen ontvangen heeft men geen andere decoratie weten te bedenken dan – je houdt het niet voor mogelijk – een grote foto van een gevangensmuur. Vandaar dat ik dit magazine heb proberen te verluchten met wat plaatjes van die andere wereld buiten de PI; een wereld waar de natuur op dit moment in alle schoonheid losbarst, en waarvan jullie helaas veel te weinig meekrijgen.

Ad Corten

Een korte geschiedenis van de Terroristen Afdelingen (TA's) in Nederland

De oorspronkelijk bedoeling van de TA's was om uitwisseling van radicale ideeën te voorkomen. Het idee voor speciale terroristenafdelingen ontstond rond 2006 in een tijd dat mannelijke jihadisten in de PI in Vught probeerden medegevangenen te ronselen voor hun ideeën. Nederland was toen nog sterk in de ban van de terroristische aanslagen van de Hofstadgroep, en de gedetineerden van die tijd waren allemaal betrokken geweest bij het voorbereiden en plegen van aanslagen. Geen wonder dat er in die tijd bezorgdheid bestond dat gedetineerde jihadisten hun gedachten zouden verspreiden onder medegevangenen.

Om dit te voorkomen, ontstond het idee om terrorisme-veroordeelden te splitsen in kleine groepen en die zoveel mogelijk van elkaar en van andere gevangenen te isoleren. Al vanaf het begin waren er bedenkingen tegen dit systeem. Door het isoleren van gedetineerden voorkwam je weliswaar de verspreiding van radicale ideeën, maar je belemmerde ook de verspreiding van gezonde ideeën. Je gaf gedetineerden geen kans om hun radicale ideeën af te schudden door contact te hebben met 'normale' mensen. Op de TA bleven radicale figuren daardoor gevangen in hun eigen 'bubbel' en kregen ze geen kans om zich voor te bereiden op hun terugkeer in de maatschappij.

Vanwege de twijfel over het nut van de TA's beloofde de toenmalige minister van Justitie en Veiligheid om na drie jaar een evaluatie uit te laten voeren door een onafhankelijke instantie. De opdracht werd gegeven aan de Rijksuniversiteit Groningen, die in 2010 zijn rapport uitbracht. De conclusie van het rapport was dat er 'een dringende behoefte bestond om een betere balans te vinden tussen transparantie en maatwerk enerzijds, en tussen voldoende beveiliging en resocialisatie-initiatieven anderzijds'. Dit was een diplomatieke manier om te zeggen dat er sprake was van overdreven beveiliging. De leidster van het onderzoek, Tinka Veldhuis, verklaarde in interviews dat de terrorisme afdeling volgens haar alleen maar leidde tot verdere radicalisering.

De TA's in Vught en Rotterdam waren intussen echter gebouwd, en de meerderheid van de Tweede Kamer was nog steeds bang voor de verspreiding van terroristische ideeën. Daarom legde de regering de aanbevelingen van het onderzoek van de Groningse universiteit in een la, en besloot ze de TA's in stand te houden zoals ze waren.

In de loop der jaren bleven deskundigen waarschuwen tegen de nadelen van het TA systeem. Advocaten, mensenrechtenorganisaties en het Comité tegen Marteling van de Raad van Europa noemden de omstandigheden op de afdelingen 'onmenselijk'. Een paar keer gingen gevangenen uit protest in hongerstaking. En in 2015 zei zelfs Bart den Hartogh, de officier van justitie die alle jihadzaken behandelde, in Vrij Nederland dat het regime op de terroristenafdeling te strikt en dus 'onverstandig' was. Maar hij ging er niet over, zei hij – 'soms tot mijn eigen verdriet'. De oud-directrice van de TA in Vught, Yola Wanders, pleitte in 2017 voor minder zware omstandigheden op de TA. Volgens haar zaten er op de terroristenafdeling allang niet meer alleen mensen die geweld wilden plegen. Zij had binnen haar TA gezorgd voor de inrichting van subafdelingen met verschillende beveiligingsniveaus, afhankelijk van het gedrag van de gedetineerden.

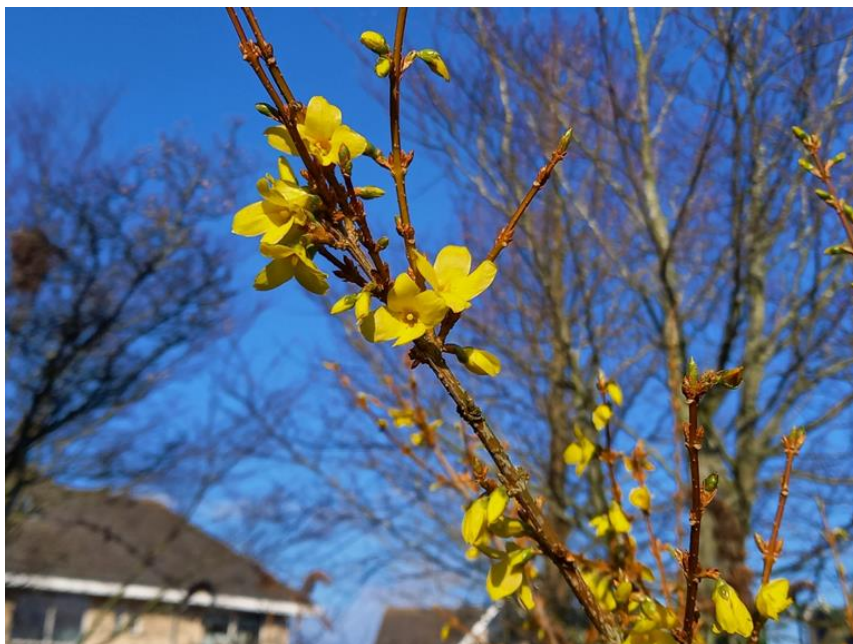
Zeer recent zijn er opnieuw rapporten uitgebracht door afdelingen van het Ministerie van J&V die zeer kritisch zijn over het TA regime. In november vorig jaar publiceerde de Inspectie van het ministerie een nieuw evaluatie rapport over de TA's. In dit rapport uitte de Inspectie haar grote zorgen uit over het gebrek aan perspectief en vrijheid van gedetineerden op de TA. Het voornaamste bezwaar betrof het afnemen van het Nederlanderschap bij gedetineerden met dubbele nationaliteit waardoor het onmogelijk was om voor deze mensen een plan op te stellen voor een veilige terugkeer

naar de Nederlandse samenleving. De gedetineerden kregen een minder uitgebreid dagprogramma, minder groepsactiviteiten, waren uitgesloten van het beloningsprogramma, en mochten geen bezoek ontvangen zonder begeleiding. Al deze maatregelen droegen bij aan de frustratie van gedetineerden en gebrek aan perspectief. De conclusie van het rapport was dat 'Het risico bestaat dat TA-gedetineerden, zeker na einde detentie, zich (nog) minder verbonden voelen met de Nederlandse maatschappij en minder vertrouwen hebben in de Nederlandse overheid. Het is niet onrealistisch dat deze gevoelens van ongenoegen leiden tot meer veiligheidsrisico's voor gedetineerde en de samenleving na einde detentie'.

De afgelopen maand werden deze conclusies bevestigd in een rapport van de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming (RSJ). Deze onafhankelijke raad houdt toezicht op de uitvoering van straffen en adviseert de overheid over beleid. In 2006 adviseerde de RSJ al tegen de invoering van om het TA systeem. Door de grote druk op de overheid op dat moment om het systeem snel in te voeren, wachtte zij niet op het advies van de RSJ, maar nam zij het besluit tot het bouwen van de TA's al voordat de RSJ kans had geregen zijn advies uit te brengen.

In het rapport dat nu is uitgebracht (16 maart 2023) is de Raad onverminderd kritisch op het systeem van de TA's. Zij concludeert dat "er op de TA's sprake is van over-beveiliging. Dit wordt veroorzaakt door een automatische plaatsing die niet gebaseerd is op het beheers- en veiligheidsrisico, maar op de aard van het delict. Ondanks de inspanningen van het personeel zijn de resocialisatiemogelijkheden op de TA te beperkt. Dit is met name gelegen in het beperkte en gecompartimenteerde dagprogramma, alsmede in de beperkte uitstroommogelijkheden. In combinatie met de regeling over het verliezen van het Nederlanderschap, plaatst dit zowel DJI als de gedetineerde voor een onmogelijke opdracht."

Deze rapporten houden niet eens rekening met de veranderde bevolking van de TA's. Zaten er in 2006 op de TA's nog hoofdzakelijk mensen die daadwerkelijk aanslagen hadden gepleegd of voorbereid; op dit moment is daarvan – zeker wat betreft de TA in Zwolle - geen sprake meer. Ik kan mij geen enkele geval voor de geest halen waarbij een van jullie daadwerkelijk betrokken is geweest bij het plegen van aanslagen in Nederland (als ik ongelijk heb, moeten jullie mij corrigeren). Het gevaar dat jullie onder elkaar radicale ideeën gaan verspreiden, lijkt mij dan ook minimaal. En daarmee vervalt ook de rechtvaardiging om jullie in streng isolement te houden. Het isoleren is in de praktijk een extra straf geworden in plaats van een zinvolle beveiligingsmaatregel.

Bezoekregeling kinderen

Op 15 februari antwoordde de Minister voor Rechtsbescherming, Frank Weerwind, eindelijk op onze brief van 16 november betreffende de zeer beperkte bezoekregeling van de kinderen aan hun moeders (zie inzet). Blijkbaar verkeerde de minister nog steeds in de veronderstelling dat de moeders hun kinderen elke week fysiek mochten ontvangen.

In een brief aan de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) heb ik erop gewezen dat de minister blijkbaar onjuist geïnformeerd is, en dat fysiek bezoek in werkelijkheid slechts eenmaal per 6 weken mogelijk is. DJI antwoordde dat zij ervan uitgingen dat de informatie die PI Zwolle hen verstrekte met betrekking tot de contactmogelijkheden voor de vrouwen met hun kinderen juist was. Zij schreven verder: “Het onderwerp gaat de minister aan het hart en hij heeft daarom recent een aantal toezeggingen gedaan voor verkenningen naar de verbetering van contactmogelijkheden tussen een gedetineerde ouder en zijn/haar kind. De uitkomst van deze verkenningen zal mogelijk doorwerkend effect hebben op het TA-regime, zowel voor gedetineerde vaders als moeders. Te zijner tijd wordt de uitkomst openbaar gemaakt, en kunt u daarvan kennisnemen.”

Het is verheugend dat de minister de problematiek erkent en dat hij er verder naar wil kijken. Uit het antwoord van DJI krijg ik echter niet de indruk dat er veel haast gemaakt gaat worden met de “verkenningen”. Gezien het grote verdriet dat de huidige regeling veroorzaakt bij zowel moeders als kinderen, zullen wij via de politiek blijven aandringen op een snelle verbetering van de regeling.

Antwoord Minister Weerwind van 15 februari 2023 (uittreksel)

Voordat ik inga op uw verzoek wil ik allereerst aangeven dat het scheiden van moeder en kind(eren) een zeer heftige en ingrijpende gebeurtenis is. Verdachten van en veroordeelden voor een terroristisch misdrijf worden uit veiligheidsoverwegingen op een terroristenafdeling (TA) geplaatst. De scheiding tussen een gedetineerde moeder op de TA en haar kinderen is daarmee het gevolg van het feit dat de moeder wordt verdacht van het plegen van zeer ernstige, terroristische misdrijven. De betrokken jeugd beschermingsorganisaties zetten zich ervoor in om die scheiding zo goed mogelijk te begeleiden en de kinderen hierin te ondersteunen. Ik vind het belangrijk dat de relatie tussen ouders en kinderen zo goed mogelijk in stand blijft als een ouder in detentie zit en kinderen daarvan zo min mogelijk schade ondervinden. De Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) zorgt daarom voor verschillende vormen van contact tussen ouder en kind, mits de veiligheid van de samenleving en de veiligheid in de inrichting dat toelaat. Dat geldt ook voor de groep vrouwen die onlangs zijn overgebracht uit Syrië en op de TA zijn geplaatst. De Penitentiare Inrichting (PI) Zwolle werkt hiervoor nauw samen met jeugdbescherming. In reactie op uw verzoek wil ik het misverstand wegnemen dat de gedetineerde vrouwen die in PI Zwolle verblijven slechts eenmaal in de zes weken hun kinderen mogen ontvangen. Dit zeswekelijkse bezoekmoment betreft een extra bezoekmoment, in aanvulling op het wekelijkse relatiebezoek. Gedetineerden op de TA hebben wekelijks recht op één uur relatiebezoek. Dit moment kan door de moeder benut worden voor een bezoek van de kinderen. Het bezoek van de kinderen is afhankelijk van de mogelijkheden om begeleiding vorm te geven door bijvoorbeeld een andere ouder en/of voogd. Aanvullend op het wekelijkse relatiebezoek maakt PI Zwolle het mogelijk dat een moeder op de TA, eens per circa zes weken, gebruik kan maken van een moeder kindmoment van circa 1 uur. Deze momenten zijn kindvriendelijker ingericht, waarbij er meer fysiek contact mogelijk is tussen moeder en kind. Vanwege het veiligheidsaspect dat hierbij komt kijken, ligt de frequentie van het moeder-kindmoment lager dan het wekelijkse relatiebezoek. Ik vind het belangrijk dat kinderen op regelmatige basis contact en omgang hebben met hun ouder die in detentie zit. Ik onderschrijf dan ook de inzet van DJI om de moeder-kindmomenten ook voor deze groep gedetineerden mogelijk te maken, in aanvulling op het wekelijkse relatiebezoek.

Afnemen nationaliteit: de zaak van Sadaf illustreert de absurditeit van het huidige beleid

Op 23 februari werd bij Sadaf haar Nederlanderschap afgenomen door de IND. De consequentie hiervan is dat zij ofwel uitgezet zal worden naar Afghanistan, ofwel straks als illegale vreemdeling op straat wordt gezet. Beide opties zijn ondenkbaar in een rechtsstaat. Vreemd genoeg reageerde de pers aanvankelijk niet op deze toch wel erg merkwaardige gebeurtenis. Pas nadat Nawal tijdens haar zitting op 8 maart naar deze gebeurtenis verwezen had, werd de pers wakker. De Volkskrant citeerde Nawal dezelfde dag nog als volgt

‘De Nederlandse overheid zegt tegen een jonge alleenstaande vrouw die geen familie heeft in Afghanistan: als u straks uw straf heeft uitgezeten, sturen we u naar Afghanistan, naar de Taliban. Wat denk je dat dat met medegedetineerden doet? Hoe wil je mensen leren begrijpen dat extremisme fout is, als je als overheid mensen naar de Taliban stuurt?’

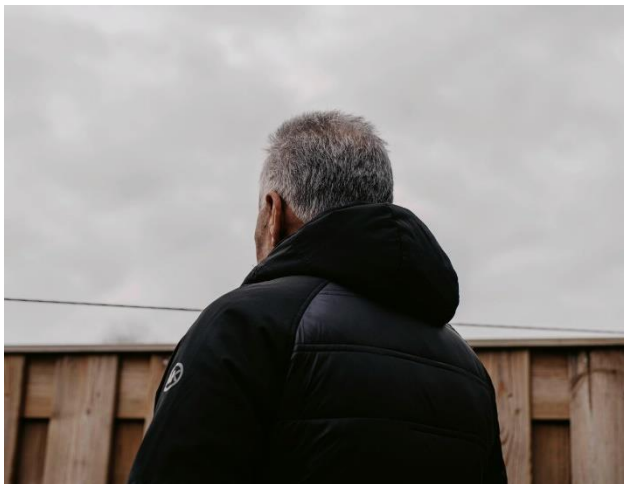
Het Algemeen Dagblad kwam op 13 maart met een artikel waarin gemeld werd dat het besluit van de IND tot bezorgdheid had geleid bij de andere vrouwen op de terroristenafdeling, waarvan het merendeel ook een dubbele nationaliteit heeft, en daardoor bevreesd was voor hetzelfde lot als Sadaf.

Op 20 maart kwam de NRC met een uitgebreide achtergrondverhaal, geschreven vanuit de optiek van de vader van Sadaf. We geven hieronder een ingekorte versie van het artikel uit de NRC.

NRC 19 maart 2023

Vader veroordeelde Syriëganger: ‘Ze willen een alleenstaande vrouw naar de Taliban sturen’

Hij vluchtte uit Afghanistan om zijn kinderen te beschermen tegen extremisme. Toch radicaliseerde de dochter van Nangyalai en vertrok naar Syrië. Ze kwam terug, maar nu wil de immigratiedienst dat ze naar Afghanistan vertrekt.

Verwachtte hij dat hij zijn dochter, net als vroeger, aan haar haren mee kon slepen? In een auto kon zetten en naar Nederland zou rijden? Nangyalai heeft niet echt een plan. Hij weet alleen dat hij bij haar in de buurt moet zijn. Zijn dochter Sadaf is naar Syrië vertrokken. Vanuit het kalifaat stuurde ze een bericht. Ze schreef dat ze wel terug wil, maar niet meer kan.

Als Nangyalai in 2014 achterin een gammal busje de Turks-Syrische grens nadert, is hij niet bang. „Het maakte mij allemaal niets meer uit. Ik zou mijn dochter terughalen of sterven”, zegt hij terugkijkend. De smokkelaar laat de mannen tussen

de maïsvelden uitstappen. „We moesten door de velden rennen, naar een gat in de grond van drie meter diep. Daar moesten we naar beneden springen. Dan zouden we de grens over zijn”, zegt Nangyalai. Maar vanuit zijn ooghoek ziet hij felle koplampen van een militaire wagen opdoemen. Hij hoort schoten. Ze zijn te laat. Nangyalai springt in het prikkeldraad. Als de Turkse grenswachten hem uit het gat halen, is hij nat van het bloed.

Zonder dochter reist hij terug naar Nederland. Zes jaar later weet de voormalig hbo-studente Sadaf S. (32) alsnog levend naar Nederland terug te keren. Ze wordt in 2021 veroordeeld tot vijf jaar cel wegens IS-

lidmaatschap. Maar als ze haar straf straks heeft uitgezeten, krijgt Nangyalai zijn dochter nog niet terug. Staatssecretaris Eric van der Burg (Asiel en Migratie, VVD) heeft haar Nederlandse nationaliteit ingetrokken –

een maatregel die kan worden opgelegd aan veroordeelde terroristen. Dat betekent dat Sadaf na haar celstraf moet vertrekken naar het land van haar tweede nationaliteit: Afghanistan, waar de Taliban nu aan de macht zijn. Net als toen Nangyalai het land ontvluchtte met zijn vrouw en kinderen.

Op de televisie staat het Afghaanse nieuws geluidloos aan; beelden van Talibanstrijders komen voorbij. Hij wijst naar de tv. „Ze willen een alleenstaande vrouw naar de Taliban sturen.”

Toch is dat het beleid van de Nederlandse regering: jihadisten met een dubbel paspoort raken als het even kan hun Nederlandse nationaliteit kwijt. Zij worden tot ongewenst vreemdeling verklaard. Het overkwam al tientallen mannelijke Syriëgangers, vooral van Marokkaanse komaf. En ook een paar IS-vrouwen, al ligt dat lastiger omdat zij vaak kinderen hebben. De Hoge Raad bepaalde vorig jaar in de zaak van een andere IS-vrouw dat haar nationaliteit niet mocht worden afgepakt, in het belang van haar minderjarige kinderen. Omdat Sadaf geen kinderen heeft, gaat dat voor haar niet op. Dus kreeg ze onlangs van immigratiedienst IND te horen dat ze zich voor de tweede keer mag opmaken voor een vertrek uit Nederland.

Haar eerste vertrek was in 2014. Dochter Sadaf had haar scriptie commerciële economie bijna afgerond toen ze haar broer later in 2014 achterna reisde. Nangyalai had dat niet zien aankomen, ook omdat de twee in die periode geen contact met elkaar hadden. Nangyalai en zijn vrouw, die ook aan de eettafel zit, hadden het Sadaf kwalijk genomen dat ze verliefd was geworden op een Nederlandse jongen. Ze keurden dat af vanuit hun geloof. Ze vreesden ook voor afkeurende reacties vanuit de Afghaans-Nederlandse gemeenschap. Achteraf, zegt Nangyalai, „hebben we daar een grote fout in gemaakt. We zijn te hard geweest.” Nangyalai ontdekte pas dat zijn dochter weg was toen ze hem een berichtje stuurde uit het kalifaat. Ze wilde volgens haar vader haar broertje helpen, „ze hadden altijd al een speciale band”.

In de moskee, zegt Nangyalai, hebben ronselaars „de harten van naïeve kinderen overgenomen”. Terwijl hij zo zijn best heeft gedaan zijn kinderen zo snel mogelijk te integreren. Sadaf was zeven toen ze naar Nederland kwamen, Merwais vier. Twee jaar nadat het gezin in Nederland asiel aanvraagde, sprak hun vader Nederlands en ging hij namens Vluchtelingenwerk andere asielzoekers helpen. Zijn kinderen liet hij van jongs af aan krantenwinkjes lopen en in restaurants werken. „Ik wilde dat ze hier de toekomst zouden krijgen die ze in Afghanistan niet hadden.”

In Afghanistan werkte Nangyalai als politierechercheur, totdat de Taliban in 1996 aan de macht kwamen en alle gevangenen vrijlieten. Die begonnen af te rekenen met alle politieofficieren van het voormalige bewind. Na drie aanslagen overleefd te hebben, ontvluchtte Nangyalai in 1997 het land, met Sadaf en Merwais onder zijn arm.

Nadat zijn terughaalactie is mislukt omdat hij bij de Turkse grens wordt tegengehouden, pakt Nangyalai het anders aan. Hij legt via Facebook contact met IS-leden die in de buurt van zijn dochter verblijven. „Om hun vertrouwen te winnen deed ik mij voor als radicale moslim die achter IS stond. Ik praatte met ze mee, alleen had ik een eigen agenda: ik zou ze uiteindelijk nodig hebben om Sadaf te laten ontsnappen. De Nederlandse politie hield ik van alles op de hoogte.”

Met zijn dochter spreekt hij een codetaal af. „Ik wist dat ze onder toezicht van haar man niet vrijuit kon praten. Maar via de telefoon van haar Syrische burens kon ze wél berichten doorgeven. Als ik een bericht van een onbekend nummer ontving met de afgesproken code erbij, wist ik: dit komt van Sadaf.” Volgens Nangyalai blijkt uit die berichtjes dat Sadaf probeerde te ontsnappen uit IS-gebied. De Nederlandse rechter zal hier later niet in meegaan: Sadaf had best eerder kunnen ontsnappen, volgens de rechter, maar koos ervoor bij de terreurbeweging te blijven.

Als IS in 2019 wordt omsingeld, zet Nangyalai zijn netwerk in dat hij bij IS heeft opgebouwd om Sadaf uit het gebied te laten ontkomen. Ze komt in een Koerdisch detentiecamp terecht. Daaruit weet Sadaf, dankzij haar vader die zijn contacten met smokkelaars aanwendt, als een van de eerste vrouwen te ontsnappen. Een smokkelaar levert haar in oktober 2020 af in een appartement over de Turkse grens. Daar sluit haar moeder, die niet met haar voornaam in de krant wil, Sadaf na acht jaar in de armen.

In de rechtbank blijkt dat Sadaf in Syrië in totaal met vier IS-strijders is getrouwd, die na elkaar sneuvelden bij bombardementen. De vijf jaar cel die ze krijgt was ingecalculeerd, zegt Nangyalai. Sadaf wist dat ze gestraft zou worden. Daarna zou ze haar hbo-studie weer oppakken. Het intrekken van haar nationaliteit zet daar een streep door: als ongewenst vreemdeling heeft Sadaf na haar vrijlating nergens meer recht op: geen uitkering, geen verzekering, geen woning, geen studie, geen werk. Ze wordt geacht te vertrekken naar Afghanistan.

Proforma zittingen voor de Rotterdamse rechtbank

Op 14 en 15 februari werden er in Rotterdam proforma zittingen gehouden tegen de vrouwen die op 2 november waren teruggekeerd in Nederland. De rechtbank is verplicht dergelijk zittingen om de drie maanden te houden om te bekijken of de vrouwen nog in voorarrest gehouden moeten worden. Omdat het OM enkele dagen tevoren had aangekondigd dat het enkele van de vrouwen ging aanklagen voor slavernij en plundering, was er op de eerste dag van de zittingen veel aandacht van de media. Bij nader inzien bleken de aanklachten weinig om het lijf te hebben, en is het zeer de vraag of het OM de beschuldigingen hard kan maken. Van de 12 gedagvaarde vrouwen was er slechts één fysiek naar de rechtbank gekomen, terwijl een andere via een video verbinding haar woordje deed.

Achteraf werd in de media geklaagd dat door niet te verschijnen op de zitting, de betreffende vrouwen geen respect hadden getoond voor de slachtoffers van IS. De media beseffen echter niet dat de vrouwen nog vol trauma's zitten van hun verblijf in de Syrische kampen. Daardoor is het voor hen psychisch erg zwaar om zich in een zaal vol rechters, advocaten, en journalisten te verweren tegen de ingebrachte beschuldigingen. Dit te meer omdat zij zichzelf niet als terroristen beschouwen, en het als zeer pijnlijk ervaren om beschuldigd te worden van zaken waar zij naar eigen overtuiging part nog deel aan hebben.

Toch hoop ik dat er bij de volgende pro forma zitting meer van jullie de moed zullen hebben om naar de rechtbank te komen. Zolang de rechters (en het publiek) niet het gezicht kennen van de betreffende vrouwen, zullen zij moeite hebben om begrip op te brengen voor hun situatie. Zo werkt het menselijk brein nu eenmaal: 'onbekend maakt onbemind'.

Inhoudelijke zittingen tegen Naima, Meryem, Hafida, Nawal en Amber

Deze zittingen werden gehouden in de periode van 7-16 maart. In alle gevallen werd door de rechtbank uitvoerig stil gestaan bij de periode die vooraf ging aan het vertrek van de vrouwen naar Syrië. De rechters toonden begrip voor de moeilijke situatie waarin de vrouwen zich bevonden voordat ze naar Syrië vertrokken. Dit veranderde echter niets aan het feit dat ze uiteindelijk vertrokken waren, en dat het OM verplicht is om alleen al voor het simpele feit van uitreizen 5 jaar te eisen. Het is aan de rechtbank om te beslissen in hoeverre de vrouwen zich bij hun vertrek volledig bewust waren van het feit dat ze iets verkeerd deden.

Op 13 april zal de rechtbank een uitspraak doen in alle zaken. Wij hopen dat de rechters met een eerlijk oordeel zullen komen, en dat zij zich niet zullen laten beïnvloeden door de roep vanuit de rechtse politiek om zo hoog mogelijke straffen. Dat IS-strijders vreselijke dingen gedaan hebben, weten we intussen allemaal. Maar het is in mijn ogen onrechtvaardig om jullie tot zondebok te maken voor alles wat IS gedaan heeft.

Abonnement voor kinderen op dierentuin

Vorig jaar heb ik een dierentuin in het westen van het land bereid gevonden om voor één jaar een abonnement beschikbaar te stellen voor de teruggekeerde kinderen en hun verzorgers. Voorwaarde van de kant van de dierentuin was wel dat hun naam niet in de pers kwam.

Ik vind het bijzonder sympathiek van de dierentuin dat zij op mijn voorstel zijn ingegaan. Als opa van zes kleinkinderen weet ik hoeveel

plezier de kinderen (en hun grootouders) beleven aan een bezoek aan de dierentuin. De afgelopen maanden was het te koud om het project al te starten, en bovendien zaten de meeste kinderen nog in Doetinchem om te revalideren. Nu het voorjaar begint, wordt het echter tijd om spijkers met koppen te staan. Wat ik nodig heb, is een lijst van kinderen en verzorgers die ik kan doorgeven aan de betreffende dierentuin zodat zij een abonnement kunnen uitschrijven. Mocht het westen van Nederland voor sommige verzorgers te ver uit de buurt liggen, dan kijk ik of ik met een dierentuin dichterbij in de buurt een soortgelijke regeling kan treffen.

Zodra ik de namen van de kinderen en hun verzorgers heb (met geboortedatum en pasfoto), ga ik ermee aan de slag. De namen kunnen per mail aan mij doorgegeven worden (adcorten@gmail.com) of per brief (Ad Corten, De Waterdief 52, 1911 JT Uitgeest). Ook wil ik graag per kind/verzorger weten welke dierentuin de voorkeur heeft.

Tuinieren op de TA

Zoals de meesten van jullie intussen weten, ben ik zelf een fanatieke tuinder en ik ben overtuigd van het positieve effect, zowel lichamelijk als geestelijk, van tuinieren. Vandaar dat ik al enkele malen aan de directie van de PI heb voorgesteld om jullie in de gelegenheid te stellen om ook te gaan tuinieren. Tot nu toe is daar helaas niet op gereageerd. Desondanks hoop ik dat de directie daarvoor snel toestemming zal geven omdat gezamenlijk tuinieren naar mijn idee ook een positief effect zal hebben op de sfeer op de TA.

In het eerder genoemde interview met de oud-directrice van de TA in Vught uit 2017 verklaarde deze dat (mannelijke) gedetineerden van de TA in haar tijd de gelegenheid hadden om buiten te gaan schoffelen en tuinieren. Wanneer het in die tijd mogelijk was met mannelijke gedetineerden (die naar mijn idee toch een stukje gevaarlijker zijn dan jullie), zie ik niet in waarom het voor jullie niet zou kunnen.

Wij zullen dit daarom meenemen in ons pleidooi voor een verlichting van het regime op de TA. Tegelijk is het misschien nuttig dat jullie er van jullie kant ook nog eens om gevraagd wordt bij de directie of de geestelijke verzorger.

Angela is intussen overgeplaatst van de TA naar de reguliere afdeling, en zij kan dus al beginnen met tuinieren. Ik heb haar onlangs al zaden en handboeken gestuurd en ik hoop dat deze worden doorgelaten.

Toezenen van boeken

Onlangs hoorde ik dat enkele boeken die ik naar jullie had opgestuurd, waren tegengehouden door de directie. Volgens de PBW (penitenciaire beginselenwet) hebben jullie recht om brieven en poststukken te ontvangen wanneer die geen gevaar opleveren voor de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting, en van de openbare orde of nationale veiligheid. Ik ben dus benieuwd op welke grond de directie de uitreiking van deze boeken verboden heeft.

Berichten uit kamp Roj,

Ik ontvang nog af en toe berichten uit kamp Roj van Hoda, jullie waarschijnlijk wel bekend. Zij mist haar Nederlandse vriendinnen erg, maar tegelijk is ze blij dat jullie en de kinderen nu eindelijk in veiligheid zijn. Hoda heeft zelf weinig kans om teruggehaald te worden naar haar geboorteland, de VS, omdat ze niet de Amerikaanse nationaliteit heeft. Zij is een van de vele gevallen van vrouwen die tussen wal en schip vallen doordat zij niet (meer) de nationaliteit hebben van het land waarin ze zijn opgegroeid. De enige hoop voor Hoda en haar lotgenoten is dat er steeds meer landen besluiten om hun eigen burgers terug te halen uit Syrië, inclusief degenen die geen paspoort meer hebben. We kunnen dergelijke vrouwen niet voor de rest van hun leven in Syrië laten zitten. Gelukkig besluiten steeds meer landen nu vrijwillig om hun eigen burgers terug te halen uit Syrië. Nederland is een van de weinige landen die dit nog steeds weigert.

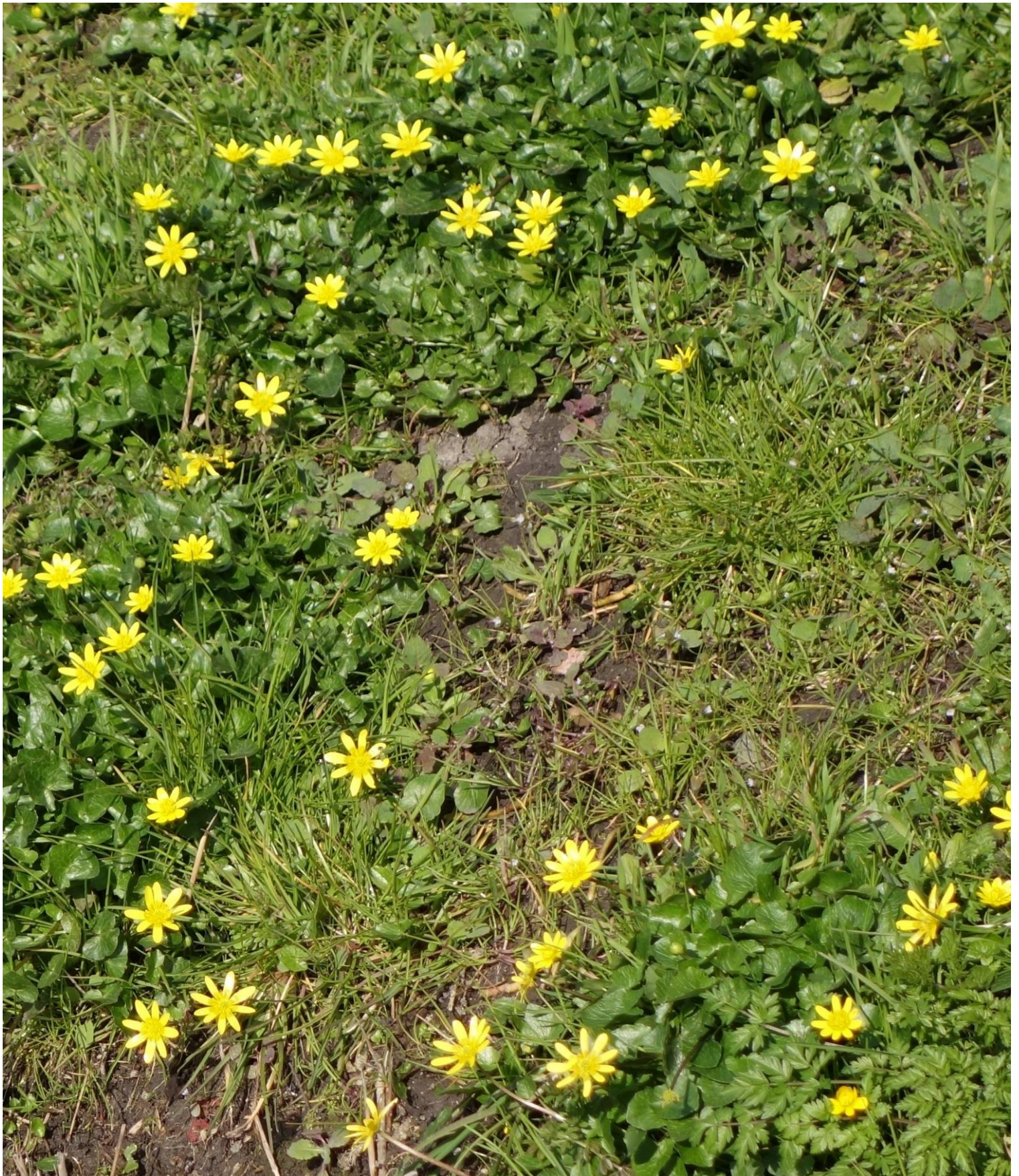
Correspondentie met mensen buiten de PI

We merken dat er bij jullie nog steeds veel animo is om te corresponderen met mensen buiten de PI. Ik denk dat dit niet alleen voor jullie voor jullie zelf een mooie afwisseling is, maar dat het ook belangrijk voor mensen buiten de PI is om te leren dat jullie normale vrouwen zijn en geen levensgevaarlijke terroristen. Hoe meer mensen in Nederland dat gaan beseffen, hoe beter.

Een van de beletselen voor jullie om te corresponderen, is het gebrek aan postzegels. Wij mogen jullie geen postzegels sturen omdat de meeste van jullie nog steeds op de sanctielijst staan. De logica hierachter is mij niet helemaal duidelijk, en ik hoop dat jullie advocaten hun best doen om jullie zo snel mogelijk van die lijst af te krijgen. Intussen kunnen jullie mij desnoods ook ongefrankeerde brieven sturen. Ik moet dan wel een paar Euro aan strafporto betalen, maar dat heb ik er graag voor over.

Een bloem waarvan de naam betrekking heeft op jullie situatie. Weten jullie welke het is?

TA Magazine is een uitgave van de **Stichting Kinderen terug uit het Kalifaat**
Redactie: Ad Corten, De Waterdief 52, 1911 JT Uitgeest
adcorten@gmail.com
06-25539238